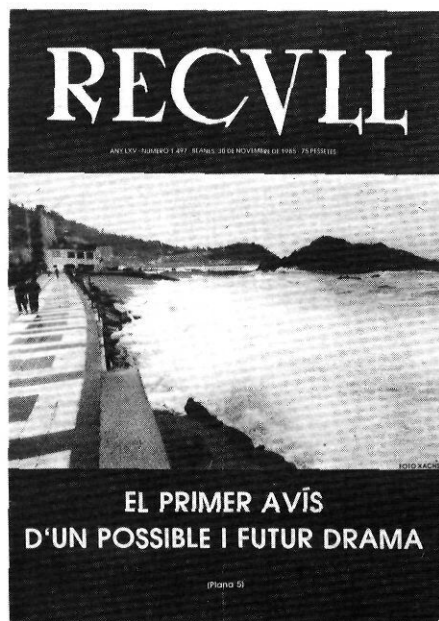

Portades de "Recull"
del 30 de novembre
de 1985 i del 8 de
març de 1986.

S'ha complert la profecia

Els profetes prediuen allò que ha de venir. I quan l'observació de la realitat els porta a preveure coses en desacord amb les promeses o les seguretats dels qui manen, són titllats d'amargats, de ressentits, de corrosius i de destructors. En aquest cas, els profetes no tenen altre remei que deixar passar els anys i esperar que el temps els doni la raó. Gairebé sempre els la dona.

Fa quatre anys, pel setembre de 1982, Joan Vilà i Joaquim Abril van començar a escriure a la revista *Recull* contra el projecte de reforma del passeig de Sabanell de Blanes. El 20 de novembre següent, després d'un fort temporal, insistien en la necessitat de construir espigons a la badia com a pas previ per a qualsevol obra a l'indret. Els espigons no es van fer. Un any més tard, el 12 de novembre de 1983, van repetir els seus arguments. I dos anys després, el 30 de novembre de 1985 *Recull* reprenia el tema i escrivia: "quan es començaren les obres d'aquest passeig-miranda, els mariners, que prou saben que no es pot edificar sobre sorra davant del mar, advertiren del que per a ells era una temeritat. Ni l'empresa constructora i els serveis tècnics municipals, ni tampoc el Consistori no en feren cabal, enlluernats per la pressa a inaugurar una notable i important reforma".

Un mes més tard, el 30 de desembre de 1985, un altre temporal els començava a donar la raó. Ara, les tempestes de finals de febrer i de primers de març han posat dramàticament de manifest, amb la destrossa de l'obra denunciada, el compliment inexorable de la profecia periodística.

Els quatre mil dies de Carles de Bolòs

Als qui vàrem ser amics seus, ens costa un xic de creure, però ja ha fet cent anys del naixement de mossèn Carles de Bolòs, sacerdot, periodista, llicenciat en Dret civil i en Ciències Socials, Cronista Oficial de Girona, Medalla de Plata de la Ciutat, president de l'Associació de la Premsa, director de la revista *Vida catòlica* i autor de quatre mil articles

Carles de Bolòs, en
una caricatura de
Gubau.

apareguts a la secció *Ángulo de la Ciudad* del diari *Los Sitios*. Si hem pogut viure aquest centenari és perquè mossèn Bolòs va saber ser un vell envoltat de joves: quan va morir, als 74 anys, el més gran dels seus companys de feina només en tenia 30.

Els qui el vàrem conèixer tenim el deure de descobrir-lo als qui no saben res d'ell. Hi ha aspectes de la seva obra que val més oblidar, com les crítiques d'art, però encara són vius i vàlids els seus *Ángulos*, dels quals s'ha publicat una antologia. Mossèn Bolòs, gran observador, no tenia mai pressa. Caminava i callava, immers en el silenci de la seva sordesa total, i la ciutat li entrava a poc a poc pels ulls: una ciutat molt diferent d'aquella que acostumava a veure el ciutadà normal. Aquest era el secret dels seus articles: el de descobrir les coses diminutes que havien succeït el dia abans i que havíem passat per alt, però que també hauríem pogut copsar si no haguéssim anat tan atrefagats i distrets.

A través d'aquests *Ángulos*, mossèn Bolòs ens porta encara, amunt i avall, per tota la ciutat, en una inacabable passejada pel temps i per l'espai: un viatge apassionat pel calendari, una mirada a les pedres i a les plantes, un diàleg silenciós amb els animals i amb la gent. Hem de recórrer a ell si volem saber molts petits secrets de Girona, però sobretot si volem recobrar un estil de ciutat que hem perdut: la ciutat que ell va saber explicar, amb agudesesa crítica i elegància sorneguera, al llarg de quatre mil dies.

Capdavanters d'una llarga cursa

El dia 9 de desembre de 1902, Joan Maragall signava un famós *Mensaje al Rey* en el qual deia, entre moltes altres coses: “*las oficinas de nuestra Administración están servidas por agentes que generalmente sólo hablan y entienden la lengua castellana (...). Y sin embargo, Señor, ¿es puesto el empleado para el ciudadano, o el ciudadano para el empleado? ¿Quién ha de ser apto para quién, en un país libre y bien administrado?*”

La queixa, doncs, ve de lluny. Ara, però, diuen que anem per bon camí. Segons un informe de la delegació del govern central a Catalunya, “*la normalització de l'ús de la llengua catalana a l'Administració pública és gairebé total a la circumscripció de Girona*”. A les altres tres circumscripcions del Principat, l'informe reconeix que el català es troba encara en inferioritat en relació amb el castellà. Però a Girona diuen que tot va bé: “*Girona és la circumscripció en què està més estès l'ús del català a l'Administració de l'Estat (...). La retolació en català dels senyals de les carreteres és un objectiu que només s'ha plantejat a Girona (...). Els avenços més importants en les comissaries de policia i casernes de la Guàrdia Civil s'han donat a Girona. 254 membres del cos han expressat el seu desig d'aprendre el català i enguany han començat els cursos, que es fan a les pròpies casernes, a Palamós, Puigcerdà, Portbou, Figueres i Girona*”.

Ara ens diuen, doncs, que anirem tan bé, i potser vindrà un dia en què el fet de la llengua ja no haurà d'estar, com temia Maragall, “*a merced del capricho, del desconocimiento o de la apasionada ligereza de cualquier agente del poder ejecutivo*”. Hi ha molt camí per córrer, com podem comprovar cada dia. Però en tot cas, si hem de creure l'informe, els gironins som els capdavanters. Coixos i tot, portem les de guanyar.